

DXXXVI

El carrer és de tots; però precisament pel fet d'ésser un bé comú, hom deu esmersar tota la cura a no fer-ne un ús abusiu i les autoritats han de vetllar perquè no es cometí aquesta extralimitació del dret ciutadà.

Poques observacions cal fer en una ciutat qualsevol, per a donar-se compte de la ciutadania i educació cívica dels seus habitants. A Barcelona, que, malgrat totes les *fòbies*, no pot negar-se que el problema de la circulació ha millorat extraordinàriament en aquests darrers anys, manca bon xic encara perquè pugui dir-se que la ciutadania és perfecte, ni tan sols passable. Hi ha ciutadà encara que una vegada ha llegit el diari el llença, ben estès si li plau, al mig de la via pública. I no parlem de les pells de taronja i de plàtan, ni del vici d'escupir arreu, com si el carrer sigués el dipòsit legal de totes les immundícies.

Hauriem de fer capítol apart per a la circulació d'automòbils, sobretot d'aquells conduïts per individus que tenen del carrer el concepte d'una pista d'esports.

Però totes aquestes deficiències s'han de solventar, ultra el càstig corresponent, sots la base d'una finura d'esperit per part dels que manen, que no sols no és incompatible amb la justícia, sinó que encara la dignifica.

Volem dir que la moda alemanya de l'hermetisme i l'ordre fèrrea, no lliga amb l'esperit meridional o llatí, tan disposat sempre a la discussió i a la indisciplina. Hi ha que cercar la manera suau, la comanda fins a cert punt reverenciosa.

Vagi una anècdota que servirà d'il·lustració pel que volem dir.

Era sota el regnat de Lluís XV de França que sorgí el *cabriolet*. L'entusiasme que despertà aquest vehicle lleuger i elegant entre les dames de l'aristocràcia, sigué extraordinari. Per París circulaven com exhalacions, guiats per delicades mans femenines, un fum de *cabriolets*, i, com és natural, els accidents augmentaven en magna proporció. El cap de poli-

cia, per ordre del rei, es cuidà de reprimir l'allau i publicà una ordre, model de finura, de la que subratllem el següent paràgraf: «...no cal dir de la utilitat del *cabriolet* i de la joia que ens causa que la feminitat s'acopli amb el vigor físic; però també cal pensar amb les víctimes, i sots aquest caire és recomanable el seny en les belles conductores, i com que el seny corre paral·les amb l'edat, prohibim que cap femella menor de 30 anys condueixi *cabriolet*.»

Els 30 anys! El fantasma de les dones elegants!... A l'endemà de l'ordre, no es vegé en tot París un sol *cabriolet*.

L'ALTRE

Excursionistes

Més d'una vegada bromejant amb l'amic Llobet, excursionistòman empedernit, li deia què per més que fes i deixés de fer, a uu servidor no l'enganyaria amb aquell bé de Déu d'estris que llua per a escalar muntanyes, foradar roques, remenar terrossos romans o fenicis i trepitjar tomaqueres. I que, malgrat les sabares ferrades, les polaines de beta, els pantalons de vellut i la motxilla exhuberant, jo no me'n creia ni cinc cèntims d'aquelles fatigoses excursions que, segons ell, feia per les nostres serralades. Fent-li molt de favor, acceptava que els diumenges de bon matinet, quan tot just els passarells es renten el bec, s'arribava fins a Sant Nicolau i allí, ben amagadet entre unes bardisses, hi restava tot el dia, esperant el vespre per a emprendre la tornada triomfal a caseta. L'amic Llobet reia i em deixava dir. Per ell, llop de muntanya — que no sempre tenen d'ésser de mar els llops, — jo no era sinó un «petenerius vulgaris».

Però si a l'amic Llobet em permetia gastar-li aquestes bromes, ho feia precisament perquè es tractava d'un amic.

Còm pateixo, ara, en veure'n tants d'altres que s'ho mereixen amb molta més raó que no ell, però que en canvi no són amics meus! Si ho fossin, còm els les hi cantaria clares! Còm els ho diria que es pot ésser fantasista i patir deliri de grandeses, però no tant, caram, no tant!...

Perquè és el cert que molts diumenges en morir la tarda, no sé si auxiliada amb els idem espirituals o sense, puix les tar-

des no hi entenen en dogmes, em permeto la disbauxa de fer un «xopet» de cervesa prop la sortida dels trens de Terrassa i Sabadell.

Des del meu punt d'observació veig sortir a colles acompassades tota la generació que, aprofitant el lleure dominical, ha anat a passar el dia al camp on hi han edificat i enderrocat un arròs entusiasta, sota el refilar del rossinyols o el xerricar de les botes.

No crec pas que vinguin ni de Sabadell ni de Terrassa. L'ombra de les fàbriques, molt respectable, això sí, no lliga pas gaire amb el sofregit ni amb l'amànida inevitables.

I el dolç panteix de la digestió i la somnolència de la migdiada prefereixen molt més l'ombra d'una bona pineda a la d'unes fàbriques de draps, per més de Sabadell i de Terrassa que siguin. És de creure, doncs, que les motxilles han estat descordades a Les Planes o a La Floresta.

Què hi fa que aquests dos indrets estiguin a deu minuts de tren de Barcelona? La fantasia ubèrrima de molta gent fuig de mare i fins s'arriben a creure que fer un arròs a Les Planes té els mateixos perills que pujar al Kilimanjaro.

Al menys donen aquesta impressió, en veure'ls tan equipats. Damunt seu no hi manca res. L'equip d'En Llobet és una paròdia comparat amb el que ells llueixen per aquestes Rambles. Sabates ferrades, motxilla, ganivets de totes menes, cantimplores, cordes i més cordes, bastons amb punxa, botiqui d'urgència, des-trals, i fins ulleres per la neul...

Veritat és que en el pecat porten la penitència i aquesta pren la forma de l'esposa, que, no tan fantasiosa com «el de casa», va al seu costat una mica confosa, això sí, amb la bata de feinejar i de fer la carn-d'olla i amb uns humilíssims branquets de romani i farigola. Però, què voleu fer-hi? Ells són feliços, oïnt el terrabaslall que mouen els claus de les sabates damunt de l'empedrat.

Compadim-los; però també sentim-ne una mica d'enveja. Diuen que és tan difícil ésser feliç!...

ESCOBAR

MONCAU

PROFESSORA DE TALL
CONFECCIONS

Av. F. Macià, 4

Granollers

Depuratiu Semís

Cura radicalment tota entermetat de la pel
Grans, herpes, eccemes, psoriasis, picor,
desapareixen ràpidament davant l'acció
enèrgica d'aquest depuratiu

DIPÓSITARI A GRANOLLERS: FARMACIA GASSET

JOSEP M. SANAHUJA

NOTARI

Despatx:

Portalet, 1: Teléfon 237

GRANOLLERS